MIELIPIDE

Tuskinpa kukaan koko metsäalaansa aikoo laittaa lehtikuuselle, jalavalle ja vaahteralle? **NIMIMERKKI MAAJAANA VIIKON KYSYMYS -PALSTALLA**

LUKIJALTA

Kotimainen energiatuotanto tuo työtä

Suomen hallitus ajaa kivihiilen mustaa ympäristöpolitiikkaa. Se ei ole vahingollista ainoastaan ympäristölle, vaan myös suomalaisille työpaikoille.

Ennakkotietojen mukaan kivihiilen kulutus kasvoi maassamme viime vuonna jopa 34 prosenttia edellisvuodesta. Kulutusta on lisännyt muun muassa turpeen tarjonnan puute.

Hallitus on kiristänyt turpeen verotusta ja laskenut puuhun liittyvää tukea. On vaikea ymmärtää miksi, sillä tämän seurauksena tuontikivihiili on ajanut kilpailukyvyssä kotimaisten energiamuotojen edelle.

Kannusteita uusiutuvan energian investointeihin tarvitaan. Kotimainen energiantuotanto tuo työtä Suomeen. Se on vähäpäästöistä, monipuolista ja toimitusvarmaa.

Maaseudun Tulevaisuus uutisoi (MT 31.1.) EU:n julkisasiamiehen esityksen, että uusiutuvan energian kansallisia tukijärjestelmiä ei pitäisi rajata ainoastaan jäsenmaan omalla alueella tapahtuvaan tuotantoon. Sillä saisimme uusia investoijia suomalaiseen metsäenergiaan.

Kotimaisen bioenergian ja muiden uusiutuvien energianlähteiden käyttöä on lisättävä. Tuontienenergian, joka kattaa edelleen noin 70 prosenttia Suomessa kulutetusta energiasta, kulutus pitää saada vähemmälle.

EU:ssa keskustellaan parhaillaan ilmastopolitiikan tavoitteista vuoteen 2030.

Unionin kasvihuonepäästöt ovat vain pieni osa koko maailman päästöistä. Suurimmat saastuttajat, Yhdysvallat ja Kiina, pitää saada ilmastonmuutoksen torjuntaan mukaan.

Suhtaudun ristiriitaisin tuntein Euroopan komission ehdotukseen uusista päästötavoitteista. Suurin pettymys on kolmesta sitovasta päästötavoitteesta luopuminen.

KARI SALONEN

Liikenteen biopolttoaineiden sitovasta tavoitteesta luopuminen on valitettavaa ja jopa haitallista. Biopolttoaineiden käyttö lisää työtä ja toimeentuloa Suomeen ja koko Euroopaan. Suomessa on runsaasti osaamista ja puuperäisten biopolttoaineiden jatkojalostusmahdollisuuksia.

Jos EU ei aseta tavoitetta liikenteen biopolttoaineiden lisäämiseksi, osa jäsenmaista tulee varmasti näin tekemään. Toivottavasti myös Suomi. Liikenteen osuus päästöistä on noin viidennes sekä EU:ssa että Suomessa.

Biopolttoaineiden lisäksi uusiutuvien energialähteiden käytön lisäämiseksi pitää asettaa tavoite. Komission ehdottama 27 prosentin kokonaistavoite ei ole riittävä. Suomessa uusiutuvien osuus energian loppukulutuksesta on jo 35,1 prosenttia.

EU-jäsenmaihin on tuotu unionin ulkopuolelta fossiilisia polttoaineita jopa 400 miljardin edestä vuodessa. Samaan aikaan fossiilisia polttoaineita tuetaan EU:ssa enemmän kuin uusiutuvia energianlähteitä. Suhteen pitäisi olla päinvastainen.

EU:n ilmastopolitiikan ratkaisulla on iso merkitys myös maataloudelle. Mikä on päästötavoite ja miten se saavutetaan.

Euroopan parlamentin toukokuun vaaleissa ratkaistaan osaltaan minkälaista ilmasto- ja energiapolitiikkaa EU:ssa jatkossa harjoitetaan.

Anneli Jäätteenmäki
Euroopan parlamentin jäsen
Keskustaliberaaliryhmän varapuheenjohtaja

Anneli Jäätteenmäki kannustaa lisäämään hakkeen ja muiden kotimaisten uusiutuvien polttoaineiden käyttöä.

Koska?

Teuraslehmillä kaamea kysyntä. Koska hinta nousee?
Indeksi

Viljan hinta

Kotimaan viljan hinta alhaalla. Mikä on tuontiviljan hinta tilalle toimitettuna? **Jaakko**

Saastuttajat?

Ai se on siis näin päin, että kyntäminen saastuttaa ilmakehää ja lentotoiminta vastaavasti puhdistaa. Voi hyvää päivää.
Sarka-aura

Häiriköt

Häirikkökoirillehan tässä pitää ruveta kaatolupia anomaan, koska ovat näköjään vaarallisempia kuin sudet.
Ei nimimerkkiä

Porukkaa

Meitsin navetas o iha hitoksee porukkaa. Koht mie romaahan.
Haittaaks se

Vahinkoa

Kuka laskisi Ville Niinistön ja vihreiden tekemät vahingot Suomelle. Laskemisen voisi aloittaa vaikka rikki-direktiivistä. **MT**

Perunan hinta

Ei niistä potuista voi S-kauppa sen enempää maksaa, koska nyt on piilo-osinkojen eli tulospalkkojen jakoaika.
Ei nimimerkkiä

Sotea

Maakunnalliseen soteen perustuslaillinen demokratia ja yksikanavainen sote-rahoitus: turvataan kuntien ja julkisen talouden etu, yhtäläiset lähipalvelut. **Ei nimimerkkiä**

Vaalimainos

Vaalit lähestyy. Mikähän puolue tässä uuspakanallistuvassa ajassamme rohkenisi mainostaa käsi raamatun ja lakikirjan päällä?
Mihin nojaat?

Rahaakin tarvitaan

Seppo Paatelainen (MT 5.2.). Ei riitä, että kauppa ymmärtää, me tarvitsemme selvää rahaa.
J 52

Onko tietoa?

Onko kaikilla viljelijöillä tietoa siitä, että ehec siirtyy lannanlevityksessä viljeltävään kasviin ja siitä jälleen eläimiin.
Nyt tietoinen

VIERASKOLUMNI

Saparossa on uuden alku

Lupasin viime vuonna tällä palstalla, että palaan vielä 141-tukeen. Nyt pöly on laskeutunut riittävästi, ja on aika kerrata.

Artiklat 141 ja 142 symboloivat suomalaiselle viljelijälle koko EU-jäsenyyden aikoinaan tuomaa muutosta. 141-tuesta muodostui Etelä-Suomen maataloudelle henkireikä, jota ilman tuotantoa oli vaikea kuvitella. Vaikka 141 oli alun perin ilmoitettu väliaikaiseksi ratkaisuksi, oli ero siitä todella vaikea ja haikea, jopa myrskyisä.

141 tuli tiensä päähän, kun komissio ei suostunut sitä jatkamaan vuoden 2013 jälkeen. Etelä-Suomen maatalouden tukeminen oli jäämässä tyhjän päälle, joten tarvittiin vaihtoehto. Syntyi ajatus Lissabonin sopimuksen hyödyntämisestä, olihan maatalouspolitiikka siirtynyt yhteispäätösmenettelyyn ja parlamentti liittynyt neuvotteluihin.

141-tuen oikeusperusta kirjoitettiin uusiksi ja siirrettiin se osaksi EU:n yhteistä maatalouspolitiikkaa. Parlamentissa hyväksyttiin ”Lex Sarvamaa”, artikla 149a. EU:n ministerineuvostossa voitti ”Koskisen tie” ja numero hioutui artiklaksi 214a. Lopullisella numerolla ei tietysti ole mitään väliä, merkitystä on vain sillä, mitä päätöksellä saavutettiin.

Kun aikaa on hiukan kulunut, on tiloilta ja kokouksista alkanut kuulua viestiä: ei tämä sittenkään hullumpi juttu ollut. Viive on helposti ymmärrettävissä, sillä muutoksen todellisten vaikutusten arviointi vaatii aikaa.

Kun katsoo rauhassa kokonaisuutta, on kuvio lopulta aika selkeä:

- Vuodesta 2015 alkaen tuotantoon sidotun tuen reilu korotus hoitaa märehtijät.
- Hehtaarituen leikkauksia pyritään paikkaamaan lfa-tuen korotuksella.
- Sika- ja siipikarjan tuet saivat seitsemän vuoden jatkoelämän, tänä ja ensi vuonna ne pysyvät jopa samana.

Uuden mallisesta EU-ratkaisusta käydyssä keskustelussa on yksi mielenkiintoinen piirre: Harva on muistanut kiinnittää huomiota siihen, ettei 141-tuen loppuminen tarkoita tärkeän tukirahan katoamista. Suoraan Suomen pussista maksetusta 141-tuesta yli puolet vain siirtyy ensi vuonna EU:n budjetista maksettavaksi.

Kun eräiltä tahoilta kuullun kritiikin perusteella voisi ajatella, että tehdyillä ratkaisuilla kuritetaan Suomen maataloutta, näyttää todellisuus siltä että EU:n taholta saamme maatalouden tueksi käytännössä saman kakun kuin ennenkin. Ja se on paljon parempi tulos kuin tarjolla ollut toinen tie: 141-tuen menettäminen ilman vaihtoehtoa.

Miksi siis heristää sormea ja muistuttaa tuen alenemisesta vuoteen 2020 saakka, jos vaihtoehtona olisi ollut tilanne, jossa tuki olisi loppunut parin vuoden kuluessa tai jopa saman tien kuin seinään? Kuuluihan myös 141-tuen perusteisiin, että sen tulee olla aleneva.

Aika vähän on kuultu myös siitä, että henkitoreissa olevat suomalaiset sikafarmarit saivat todellakin uuden mahdollisuuden. Sillä sitähän seitsemän vuotta jatkuva tuki tarkoittaa. Nyt on aika miettiä, millä konsteilla kotimainen possunliha tehdään markkinoilla niin paljon houkuttelevammaksi kuin sen halvemmat ulkomaiset serkkunsa, että se pelastaa itse itsensä – siis tuottajan. Sama koskee siipikarjaa.

Parasta tässä kaikessa on kuitenkin se, että tilanne on lopulta meidän omissa käsissämme. Suomalainen Saparopossu voi olla vielä kova sana ruokamaailmassa, jossa EU-karsinan toisesta päästä tulee mautonta ja onnetonta lihaa.

Ei se Etelä-Suomen kansallisen tuen muuttaminen 141:stä 214a:ksi ehkä hullumpi juttu ollutkaan.

PETRI SARVAMAA on europarlamentaarikko (kok.).

petri.sarvamaa@europarl.europa.eu

Suomalainen korruptio vasta nostaa päätään

Toistaiseksi kansainvälisessä vertailussa Suomi on aina ollut vähiten korruptoituneiden maiden joukossa. Ja varmasti se päteekin suoraan lahjontaan. Meillä ei ole sellaista kulttuuria vielä, että virkamiehelle pitää maksaa päästäkseen lääkäriin, välttyäkseen poliisin sakoilta, tai maksaa palveluista yleensäkään, mutta ilmapiiri on muuttumassa.

Suomessa on jo korruptiota, mutta paljolti sen kohdalla voi laskea vielä tarkoittavan hyvä veli -järjestelmää, jossa pelimerkkeinä toimivat rahan sijasta suhteet. Pientä maata pyörittävät pienet piirit, oli kyse sitten taloudesta tai poliittisesta vallasta.

Lahjat ovat julkisia, lahjukset annetaan salaa. Rahalliseen arvoon perustuvia rajoja lahjan ja lahjuksen välillä ei ole, vaan kohtuullisuus arvioidaan kunkin kulttuurin tai perinteen mukaisesti.

Nimitystenkin arvostelu on osa systeemiä.

Kun puolueet ovat oppositiossa, ne haluavat eroon poliittisista virkanimityksistä, mutteivät enää hallituksessa.

Joidenkin arvioiden mukaan yli puolet kuntien ja valtion virkanimityksistä tehdään yhä puoluepoliittisin perustein. Näin siitä huolimatta, että 95 prosenttia suomalaisista ei kuulu poliittisiin puolueisiin.

Pätevimmät hakijat eivät edes hae virkoja, joihin tiedetään vaadittavan tiettyä puoluekirjaa. Poliittiset virkanimitykset paisuttavat hallintoa, kun johtavilla puolueilla on omat edustajansa.

Perustuslain mukaan kaikilla on oltava tasa-arvoinen mahdollisuus virkaan. Valinnat olisi tehtävä puhtaasti pätevyysperustein, joihin ei lueta tietyn puolueen jäsenyyttä.

Kysymyksessä on mitä ilmeisin korruptio, jota ei turhaan pidetä demokratian pahimpana uhkana. Melkoisella varmuudella voimme odottaa vielä paljon pahempaa.

Mutta mitä on korruptio, jota sanaa Suomen rikoslaki ei tunne.

Korruptiolla tarkoitetaan vallan väärinkäyttöä häikäilemättömästi, joka lonkeroituu kaikkialle, eniten kuitenkin hallinnossa ja talouselämässä.

Taisto Levo
Alastaro

Ravintolamyynti vapaaksi alkoholiverosta

Jos valtio tekisi rohkean ratkaisun ja poistaisi anniskelupaikoilla myytävältä alkoholilta alkoholiveron, kaikki voittaisivat.

Vuonna 2013 alkoholiveron tuotto oli noin 1 429 miljoonaa euroa, noin 270 euroa per suomalainen. Vielä 20 vuotta sitten anniskelun osuus juodusta alkoholista oli 20 prosenttia, mutta nyt vain 10 prosenttia, joka on alle 30 euroa alkoholiveroa jokaista suomalaista kohti.

Ravintolassa myytävän puolen litran keskioluttuopin hinnasta on noin 70 senttiä viinaveroa plus alv.

Valtion pitäisi lakata suhtautumasta ravintoloihin haureuden kattiloina, vaan nähdä niiden hyvätkin puolet.

Pubit ja baarit ovat sosiaalisia paikkoja ja monien yksinäisten ainoita mahdollisuuksia tavata luontevasti muita ihmisiä, siellä juominen on kontrolloidumpaa, tuskin kukaan on juonut itseään hengiltä eikä tukehtunut omaan oksennukseensa. Kotona sen sijaan kukaan ei ole jarruttamassa kun juominen menee yli, ja väkivaltaa on kapakoissa vain murto-osa mitä kodeissa sattuu.

Monissa maissa baareissa koontuu koko yhteisö vauvoista vaareihin ja jopa lemmikit lisänä, eikä aina ole pakko juoda. Menipä veronalennus sitten kapakoitsijan taskuun tai halvempiin juomiin, se lisää alan kannattavuutta, tuo työpaikkoja ja valtiolle verotuloja, annoksestakin menee alv.

Toisaalta vuokratuotot lisäävät kiinteistönomistajien tuloja. Ehkä turistitkin ilahtuvat uudesta rennommasta Suomesta jossa on pubikulttuuria.

Peruspalveluministeri Susanna Huovinen (sd.) voisi lanseerata sloganin ”Älä juo kotona, vaan tue kansantaloutta ja mene ravintolaan, voit tavata siellä uuden ystävän”. Kansanterveyteenhän kuuluu tärkeänä osana myös mielenterveys – hyvät maksa-arvot eivät yksin riitä.

Autoilijat ansaitsevat olutrahdilla, taksit, portsarit ja pikaruokapaikat tienaavat. Lopulta valtiontalous onkin suurin voittaja. Tämä on täsmäelvytystä parhaimmillaan.

Myös yksityistuonti vähenee, eikä pimeän alkoholin myynti houkuta enää ravintoloita, koska laillinen alkoholi on sisäänostohinnaltaan kilpailukykyistä. Valvontahan kyllä toimii kuittipakkoineen.

Ravintoloiden kiusaaminen hankalin lupakiemuroin ja rajoituksin ei vähennä kokonaiskulutusta, vaan piilottaa vain ongelman koteihin ja lisää kaljarallia ulkomailta.

Timo Haimila
Lappeenranta

Lukijalta-osasto

- Lukijalta-kirjoitukset voi toimittaa Maaseudun Tulevaisuuden toimitukseen postitse, sähköpostitse, faksilla tai tekstiviestillä.
- Toimituksen osoite on Maaseudun Tulevaisuus, PL 440, 00101 Helsinki.
- Faksinumero toimitukseen on (09) 694 3717. Kuoreen tai faksiin merkintä ”Lukijalta”.
- Sähköpostitse kirjeet lähetetään osoitteeseen *lukijalta@maaseuduntulevaisuus.fi*

Vasikkaa käristykseen

Niille jotka tappaa nuoria vasikoita: Ehkä on kannattamatonta niitä kasvattaa.

Mutta mutta... Ostaisin heti itse pakkaseen muutaman. Siitä ei naudanliha parane. Vasikankäristys kuten porosta.

Ilmoitelkaa rohkeesti. Ja pyytäkää kunnon hinta. Ei se nylkeminen niin vaikeeta ole. Lihalla on aina kysyntää.

Nimim. Gourmee

VIIKON KYSYMYS

Uusi metsälaki toi vaihtoehtoja metsänhoitoon. Miten aiot hyödyntää niitä?

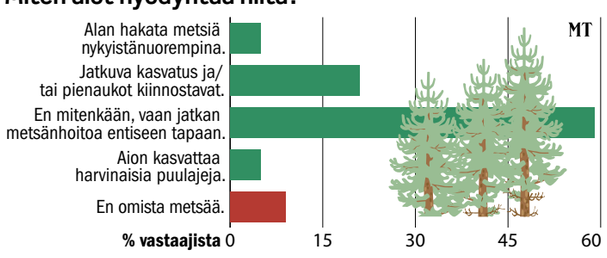

Vanhoihin oppeihin luotetaan metsässä

Enemmän kuin kaksi kolmesta vastasi, että aikoo jatkaa metsänhoidossa aiemmin omaksutuilla toimintatavoilla. MT:n verkkolehti kysyi lukijoilta, tuoko uusi metsälaki käytäntöihin muutosta.

”Jo tähänkin asti olen voinut melko vapaasti metsiäni hoitaa omaan tyyliini ja samaan tyyliin jatkan. Olen hyödyntänyt luonnon antamat mahdollisuudet, jossain kohdin ’jatkuva’ kasvatuskin käytössä ja kaksivaihekasvatusta paljonkin”, kertoi S-H.H.

Hän pitää lakiuudistusta tervetulleena, ”kunhan ei vallan harsintaharhaan liikaa metsäomistajat hurahtaisi. Myös lahoriski huonomman kantohinnan kera saattaa hiukan hillitä uusien vapauksien autuutta.”

Myös Eki jatkaa pääasiassa vanhaan malliin. ”Mutta aion uudistushakkuissa hyödyntää entistä nuoremman metsän uudistamismahdollisuuden järkeistämällä metsiköiden kuviokokoja ja -muotoja.”

”Vanhaan malliin mennään, jatkuva kasvatus ollut jo vuosia käytössä!” kirjoitti Näe metsä puilta.

KR:ää kiinnostaa jatkuva kasvatus. ”Osa metsistä on luonnonsuojelualueina.”

Matti Maalainen toteaa yksikantaan: ”Puusta saa paremman hinnan aukkohakkuulla edelleen. Poiminta muun puuston seasta on varmasti kallista ja laskee kantohintaa!”

Maajaanan mukaan yksi vaihtoehdoista oli muotoiltu huonosti: ”Jatkan metsänhoitoa entiseen tapaan, mutta aion kasvattaa harvinaisia puulajeja pienillä, siihen tarkoitukseen sopivilla aloilla. Joten vastausvaihtoehdoista valitsin tuon harvinaisten puulajien kasvatuksen. Tuskinpa kukaan koko metsäalaansa aikoo laittaa lehtikuuselle, jalavalle ja vaahteralle? Ainakaan, jos tilan koko on enemmän kuin aivan muutamia hehtaareja.”

Harrikkakuski oli samaa mieltä: ”Olen kasvattanut tammea ja kokeillut joitakin harvinaisia puulajeja perinteisten puiden ohella, joten jatkan samalla linjalla. En myöskään ala muutenkaan muuttamaan kurssia uuden lain myötä.”

Kysymys keräsi yhteensä reilut 620 vastausta.

Innostaako Sotši?

Aiotko seurata hurjalla budjetilla rakennettuja Sotšin talviolympialaisia, joita varjostavat epäilyt korruptiosta ja arvostelu Venäjän ihmisoikeuksia kohtaan? Jos seuraat, mikä laji kiinnostaa eniten? Vastaa viikon kysymykseen.

KAIJALEENA RUNSTEN
www.maaseuduntulevaisuus.fi

Tekniikan kehitys – hyvästä vai pahasta?

Kodeistamme on häviämässä aidosti toisistamme välittäminen ja aivan tavallinen yhdessäolo. Enää emme istu saman pöydän ääreen syömään ja rupattelemaan arkisista asioista niin kuin ennen vanhaan, kun kaikilla on omat menossa.

On keksitty ruokia lämmittävä mikro, jossa jokainen voi lämmittää oman ateriansa – syödäkseen ruokansa yksin. Teknologia tunkee jokaisen kotiin yhä enenevässä määrin, niin lapsen kuin vanhemmankin elämään.

Tekniikan myötä syntyvä, myös meitä viihteellistävä maailma, jossa me ihmiset vain istumme paikoillamme ja tuijotamme mitä erilaisimpien laitteiden näyttöruutuun, ei voi olla meille hyväksi.

Monet lapset ja aikuisetkin viihtyvät enemmän sisällä viihteellisiksi kulutuskeitaiksi muuttuneissa kodeissamme. Yhdessäolo on erilaisten pelien ja sovellusten, television ja tietokoneen suomien mahdollisuuksien ympärillä elämistä.

Mihin tämä kaikki johtaa?

Ihmiset käyvät raivoissaan toistensa kimppuun ja menettävät käyttäytymisensä hallinnan. Kaikenlaiset tietotekniikan ja teknologian keksinnöt ahmaisevat meidät sisäänsä, jolloin ihmisiltä katoaa luovuus, yhteys toiseen ihmiseen – puhumattakaan että osaisimme nauttia pelkästään luonnon suomista elämyksistä – tuulesta, sateesta, pakkasesta, lumessa olevista eläinten jalanjäljistä, metsässä samoilusta.

Luonto ja sen äärellä vietetty aika on unohtumassa, vaikka luontoa on ympärillämme - emme enää huomaa sitä. Syksyisin suuret määrät metsän antimista jäävät metsään.

Me emme voi jatkaa näin. Ihmisen mieli ei ole tarkoitettu seurustelemaan tietotekniikan ja pelien maailmassa. Ihmisen on tarkoitettu elävän ja seurustelevan omien lajikumppaniensa - toisten ihmisten kanssa.

Nyt etäännymme toisistamme hurjaa vauhtia! Tämä on näkyvissä myös työpaikoilla.

Ihmiset keskustelevat keskenään sähköpostien ja puhelimien välityksellä ja hienoihin ohjelmiin laaditaan erilaisia asiakirjoja, joita me sitten luemme joko ruudulta tai tulostetulta paperilta, edes välttämättä keskustelematta toisten kanssa.

Ennen oli sairaaloissa ja vanhainkodeissa ja muissa laitoksissa raportit, joissa keskusteltiin potilaiden ja vanhusten voinnista. Nyt ”säästetään aikaa” kun jokaisen pitäisi mennä omien salasanojen ja tunnusten kautta lukemaan miten potilaat ja vanhukset voivat.

Enää ei inhimilliseen kanssakäymiseen ole aikaa. Valitettavasti – ja robotit jo kurkistavat oven takaa...

Mutta jos työntekijä tekee virheen, unohtaa jotain tai laiminlyö vahingossa työtehtäviään, silloin ihmisellä on aikaa kohdata se toinen ihminen, ei positiivisessa vaan negatiivisessa mielessä ja kiusaamisen kierre on valmis.

Meillä on paha olla. Menkäämme jokainen itseemme ja antakaamme tilaa ihmisyydelle, rakkaudelle, välittämiselle – toisillemme. Me tarvitsemme toisiamme!

Valinta on sinun. Keskusteletko ja kulutatko sinä aikasi tietokoneen, ystävän, työtoverin vai lähimmäisesi kanssa? Vai menetkö voimaannuttavaan metsään kävelemään ja tuntemaan että olet osa luontoa?

Birgitta Wulf-Luhtanen
Espoo